

נבו הוצאה לאור

בתי המשפט

בש 020425/05		בית משפט מחוזי באר שבע	
בתיק עיקרי: פ 008104/05			
תאריך: 21/04/2005		כב' השופטת ורדה מרוז	בפני:

בעניין: מדינת ישראל

המבקשת

נ ג ד

1. דוד נהרי ת.ז. 028053338

2. אייל נהרי ת.ז. 022374581

המשיבים

נוכחים:

בא כוח המבקשת עו"ד שלום שיפר

המשיב 1 ובא כוחו עו"ד וייסגרבר חיה

המשיב 2 ובא כוחו עו"ד זוהר ברזילי

לפרוטוקול במחוזי (2006-12-27): [תפ 8104/05 מדינת ישראל נ' נהרי דוד](#) שופטים: אברהם יעקב עו"ד: פינר, חביב

החלטה**כתב האישום** .א.

1. כתב האישום, העומד ביסוד הבקשה, מייחס למשיבים עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: "החוק") חטיפה לשם רצח או סחיטה, לפי סעיף 372 לחוק, שוד בנסיבות מחמירות לפי סעיף 402(ב) לחוק, סחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא לחוק, סחיטה בכוח, לפי סעיף 427 לחוק ותקיפה הגורמת לחבלה של ממש בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 382(א) בצירוף סעיף 380 לחוק.
- למשיב מס' 1 מיוחסת עבירות נוספות של סחיטה באיומים, לפי סעיף 428 רישא לחוק, הפרעה לשוטר, לפי סעיף 275 לחוק ומעשי פזיזות ורשלנות לפי סעיף 1338(1) לחוק.
2. כתב האישום מגולל את מעשיהם של המשיבים כלפי אדם בשם גיוני כריסטו (להלן: "המתלונן"), אשר בוצעו לכאורה, על רקע סכסוך כספי שהתגלע בין המתלונן לבין אחותו של המשיב מס' 1 ובעלה (להלן: "ה"ה קרסון").
3. ה"ה קרסון, המתגוררים בשבדיה, הינם הבעלים של בניין המצוי באילת ובו יחידות דיור לצורכי השכרה. המתלונן שכר מה"ה קרסון אחת מיחידות הדיור וכן סייע להם בהשכרתן של היחידות האחרות, לרבות גביית כספים מהדיירים, תשלומים שוטפים הכרוכים בהחזקת יחידות הדיור וכד'.

4. אשת המשיב מס' 1 גבתה מהמתלונן את כספי השכירות מדי חודש. עובר לאירועים המתוארים בכתב האישום, עזב המתלונן את יחידת הדיור וכן הודיע לגב' נהרי, כי נטל סך של 3,500 ₪ מתוך דמי השכירות שגבה, בתמורה לשירותים שהעמיד לרשות ה"ה קרסון ואשר לטענתו, לא קיבל שכר עבורם. הגב' נהרי ראתה בנטילת הכספים הללו גזילה ודרשה את השבתם. המתלונן לא שעה לדרישתה ובדרך זו, התגלע סכסוך בין המתלונן לבין ה"ה קרסון ובני משפחתם, המשיבים.
5. האישום הראשון בכתב האישום מתאר כיצד המשיב מס' 1 התקשר למתלונן בתאריך 21.3.05 ואיים עליו כי אם לא יגיע לביתו ויחזיר את הכסף שנטל, "זה יעלה לו ביוקר". המתלונן ביקש מהמשיב מס' 1 שלא להתערב בסכסוך הכספי. המשיב מס' 1 לא שעה לדבריו והתקשר מספר רב של פעמים באיימו על המתלונן כי אם לא ישיב את הכסף, הוא "יחטוף אותו ויעלים אותו". המתלונן הגיש בו ביום תלונה למשטרת אילת.
6. האישום השני מתאר כיצד למחרת, בתאריך 22.3.05, התקשר המשיב מס' 1 למתלונן ודרש ממנו להגיע לביתו "לסגור איתו עניין". המתלונן סירב. אשת המשיב מס' 1 התקשרה אף היא למתלונן וביקשה שיגיע לביתם כדי "לסגור עניין". המתלונן עמד בסירובו, אולם מסר את מפתחות הבית לשכנה.
7. בשלב זה, המשיבים קשרו קשר לחטוף את המתלונן, לסחוט אותו, להכותו ולאיים עליו – הכל למען השבת הכספים שנטל.

8. בו ביום, בשעה 16:30 לערך, המשיבים ארבו למתלונן במכוניתם, מסוג שברולט, בעת שהיה באזור מלון אגמים באילת. כאשר הבחינו בו, ירדו מהמכונית, עקבו אחריו או אז פתח המתלונן בריצה כדי להימלט מפניהם. המשיבים השיגוהו, תקפו אותו, הכוהו בידיהם וברגליהם, דחפו אותו ומשכו בחלקי גופו השונים. המשיב מס' 2 אחז בקבוק זכוכית בידו, אותו שבר על ראשו של המתלונן, אשר נפל כתוצאה ממכותיהם ארצה. המשיב מס' 1 נטל מהמתלונן שני מכשירי טלפון ניידים, תעודת זהות ובתוכה שטר של 50 ₪ ומסמכים נוספים.
- שעה שהיה שרוע על הרצפה, תפסו המשיבים את המתלונן, הרימוהו והכניסוהו לרכבם בכוח. בעת שהמשיב מס' 1 נהג, הכה המשיב מס' 2 את המתלונן ביושבו עמו במושב האחורי. המשיב מס' 1 שלח ידו ואף הוא הכה במתלונן, מעת לעת. במהלך הנסיעה, המשיב מס' 2 ביקש להוציא סכין ולאיים באמצעותה על המתלונן, ברם המשיב מס' 1 הניאו מלעשות כן והורה לו להמתין עד אשר יגיעו לבית הקברות.
9. בהגיעם לבית הקברות, הוציאו המשיבים את המתלונן מהרכב והמשיכו לתקוף אותו, אף באמצעות מוט ברזל. המשיב מס' 1 הזעיק בטלפון אדם נוסף, אשר הגיע לבית הקברות והצטרף לחבריו התוקפים.
10. אגב מעשיהם, דרשו המשיבים מהמתלונן כי יחזיר לידיהם סכום של 8,000 ₪, שאם לא כן, ייפגעו בו. הם לא הרפו ממנו ואף ניסו להכותו באמצעות קרש ועליו מסמרים, עד אשר המתלונן התמוטט ונפל. המשיבים והאחר הרימוהו והכניסוהו לתא המטען ברכבם. הם הובילו את המתלונן לאזור מחסני העירייה, שם הצליח המתלונן להימלט מתוך תא המטען שברכב, בעת שעצר, לעבר מפעלי התובלה. במקום היה שומר, ממנו ביקש המתלונן להזעיק משטרה. המשיבים, אשר דלקו אחריו, הגיעו למקום ואמרו לשומר, כי המתלונן אנס ילדה קטנה ומשום כך, הם הכוהו. נוכח דבריהם, השומר נמנע מלהזעיק משטרה. המשיבים והאחר המשיכו להכות את המתלונן ושב ושהכניסוהו לתא המטען במכוניתם. הם נסעו לאזור קיבוץ איילות, שם הוציאו את המתלונן מהרכב ושב ושתקפו אותו. בתוך כך, המשיב מס' 1 שב ואיים על המתלונן כי הוא יודע היכן מתגוררת חברתו וכי הוא ידאג להעלים אותה, עד אשר יידע היכן מתגורר המתלונן.
- האחר איים על המתלונן, כי אם עד למחרת בשעה 03:30 הוא לא יביא את הכסף, הוא יחסל אותו, יהרוג אותו ויוציא את ליבו ממקומו. בשלב זה, עזבו המשיבים והאחר את המתלונן, אשר הצליח להגיע לכביש הראשי ומשם נלקח באמבולנס לבית החולים יוספטל לטיפול.
11. כתוצאה ממעשיהם, נגרמו למתלונן חבלות בבית החזה ובגב.
12. לאחר האירועים המתוארים, החנה המשיב מס' 1 את רכבו. שוטר בניידת משטרתית הבחין ברכבו והתקרב אליו, או אז, פתח המשיב מס' 1 בנסיעה מהירה, בכוונה להימלט מפני השוטר. המשיב מס' 1 לא שעה להוראותיו של השוטר במערכת הכריזה לעצור והמשיך בנסיעה פראית ומסוכנת, עד אשר מכונית חסמה את דרכו והוא נאלץ לעצור.
13. על יסוד העובדות המתוארות, עותרת המבקשת להורות על מעצרים של המשיבים עד לתום ההליכים. לטענתה, אופיים האלים והמסוכן של המשיבים צף ועולה מהתנהגותם, במהלך ביצוע העבירות, כמו גם מנסיבות ביצוען. בנוסף, למשיבים הרשעות קודמות, המלמדות על דפוסי התנהגות אלימים ומסוכנים.

ב. הראיות לכאורה

1. המבקשת סומכת ראיותיה על עדותו של המתלונן, אשר הגיש שתי תלונות עוקבות, בגין מעשי המשיבים, יום אחר יום. תחילה התלונן על האיומים שהשמיע כלפיו בטלפון המשיב מס' 1 ולאחר מכן, מסר תלונה בגין חטיפתו, התקיפה שהותקף והאיומים שהוטחו כלפיו, במטרה לסחוט ממנו כספים. לעדות זו תימוכין בהודעת השומר, אשר לצריפו נמלט המתלונן וביקש הימנו להזעיק עזרה, ברם זה ביכר להסות וכן על הודעתה של עדת ראייה, אשר נמסרה למוקד המשטרה, באמצעות הטלפון, ותועדה במהלך האירוע, מתחילתו ועד סופו, למעט קטע בו מכונית המשיבים נעלמה משדה ראיתה של העדה. עדת הראייה הגיעה לתחנת המשטרה, ברם סירבה למסור עדות.

על בסיס הנתונים שהזרימה עדת הראייה, הובהלו ניידות למקומות בהם התרחשו האירועים – אשר הבחינו במכוניות של המשיבים, דלקו אחריהם עד אשר עצרו אותם ולאחר מכן, הזעיקו אמבולנס, כדי לאסוף את המתלונן לבית החולים.

2. המבקשת טוענת, כי יש בראיותיה, המחוזקות בשתיקת המשיבים, כדי תשתית מוצקה דיה, לביסוס העבירות המיוחסות למשיבים. בהינתן ראיות אלו ונוכח חומרת העבירות – יש להשית על המשיבים מעצר עד לתום ההליכים.

ג. טענות המשיבים

1. הסנגורים טוענים, כי בעדות המתלונן התגלו פרוכות וסתירות, אשר יש בהן כדי כרסום של ממש בראיות התביעה. לטענתם, במהלך האירועים המתלונן התגלה כאדם שקרן, מניפולטיבי, העושה דין לעצמו וגוזל רכושם של אחרים. בנסיבות אלו, אין ליתן בו אמון.

2. להלן, עיקר טענותיו של הסנגור מטעמו של המשיב מס' 1:

· אין ראיה לקיומה של עבירה שעניינה קשירת קשר לביצוע פשע, שהרי המשיבים פגשו במתלונן באקראי וללא תכנון מוקדם.

· תלונות שהוגשו למשטרת אילת על ידי דיירי הבית, בגין גניבות מיחידות הדיור אשר ברשותם, קושרות את המתלונן למעשי הגניבה, שהרי בידיו היו מפתחות ליחידות הדיור, אשר על פי התלונות - אין עדות לסימני פריצה ליחידות הדיור.

· מתצהיר שהעביר מר קרסון לרשות הסנגור עולה, כי למר קרסון טענות קשות נגד המתלונן, בין היתר, בגין גניבת כספים וכי בדעתו לשוב לארץ ולנקוט נגדו הליכים משפטיים.

· משנפגשו דרכיהם של המשיב מס' 1 והמתלונן, באקראי - דרש המשיב מס' 1 מהמתלונן כי ימסור לו את מפתחות הבית וכן שאל אותו במפגיע, על שום מה גנב כספים.

· לטענת הסנגור, ייתכן כי הויכוח שהתגלע בין השניים הדרדר לדחיפות הדדיות ועימות קולני, אשר במהלכו התלווה המתלונן לרכבו של המשיב בהסכמה, אולם אין ראיות לכך שהעימות הגיע לכדי האלימות החמורה שיוחסה למרשו.

· הסנגור טוען, כי למתלונן עבר פלילי הכולל עבירות תקיפה וגניבה וכן, כי מדובר במתלונן רצידיביסט, הנוהג להגיש תלונות שווא בגין עבירות של חטיפה, שחיטה ותקיפה.

· הסנגור טוען, כי מתוך העימות שתועד, בין המשיב מס' 1 לבין המתלונן, עולה כי המתלונן נוהג "לתפור" תיקים לסובבים אותו, תוך סילוף העובדות. תימוכין למסקנה זו מבקש הסניגור למצוא בדברי המתלונן בעימות, לפיהם: "אם הייתי תופר לכם תיק הייתי תופר אותו בצורה אחרת שאתם לא הייתם יודעים איך נפל עליכם משטרה עם מצלמות וידאו כמו שעשיתי פעם עם מצלמות וידאו".

· הסנגור טוען, כי גרסת המתלונן, לפיה האירוע התרחש לאורך שעה וארבעים דקות, אינה מתיישבת עם הודעתה של עדת הראייה, מדבריה עולה כי מדובר באירוע בן 35 דקות בלבד.

· הסנגור טוען כי אין תימוכין לגרסת המתלונן, לפיה הוכה על ידי המשיבים באמצעות בקבוק, עובדה אשר עדת הראייה נמנעה מלציין. כך, אף אין סימני חבלה בגופו של המתלונן, התומכים בגרסה זו.

· הסנגור טוען כי אין ליתן אמון בדברי המתלונן, אשר תחילה גרס כי שלושה אנשים תקפו אותו באזור הטברנה, טענה אשר אינה מתיישבת עם הודעת עדת הראייה, אשר דיווחה על שני אנשים בלבד. במקום אחר, המתלונן שינה את טעמו וציין כי רק בבית הקברות הזעיק המשיב מס' 1 את האדם הנוסף.

· הסנגור טוען כי אין עדות לכך שהניצים בקרו בבית הקברות וכי הודעת עדת הראייה אינה מתיישבת עם גרסה זו. חיזוק לטענה זו, מבקש הסנגור למצוא בכך שמוט הברזל, שהמתלונן ציין בהודעתו, כלל לא נמצא באזור בית הקברות.

· הסנגור טוען כי המשטרה, במחדלה, לא בדקה כדבעי את טענת המתלונן, לפיה פתח את דלת תא המטען מבפנים, כדי להימלט. כמו כן, לא בוצעו בדיקות של דגימת הדם שנמצאה במכונית ובדיקות נוספות, אשר אם היו נערכות, היה בהן כדי לשפוך אור על האירועים נשוא כתב האישום.

· הסנגור טוען כי בפי המתלונן שתי גרסאות סותרות באשר לסיומו של האירוע; במקום אחד ציין כי הוא פתח את תא המטען של המכונית ונמלט ובמקום אחר גרס, כי המשיבים הוציאוהו מהרכב והותירוהו בשטח.

2. להלן טענות סנגורו של המשיב מס' 2:

· סנגורו של המשיב מס' 2 הצטרף לכל טענות חברו המפורטות לעיל.

· סנגורו של המשיב מס' 2 טען, כי נפל פגם בזיהוי מרשו, היורד לשורשן של הראיות ושומט תחתן את היסוד. לטענתו, המתלונן זיהה את המשיב מס' 2 לראשונה, כמי שנטל חלק בביצוע העבירות נגדו - במהלך העימות שנערך בין השניים – זיהוי שאין לייחס לו משקל ואין לקבלו כראיה. בנסיבות אלו ובהעדר זיהוי אחר – אין ראיה לכך שהמשיב מס' 2 נטל חלק בביצוע העבירות המיוחסות לו.

ג. דיון

1. הראיות לכאורה

מסכת הראיות אשר נפרסה בפני בית המשפט, מניחה תשתית ראייתית מוצקה, לכאורה לביסוס הרשעתם של המשיבים בעבירות המיוחסות להם.

טענותיהם של הסנגורים אינן מבוססות ואין להן על מה לסמוך. כך, לא ברור כיצד הגיע סנגורו של המשיב מס' 1 למסקנה לפיה, למתלונן עבר פלילי, נוכח גיליון הרשעותיו הנקי, אשר הונח בפניו. זאת ועוד, העיון בתיק החקירה

מעלה, כי אין בנמצא תיעוד בנוגע לתלונות שווא, שהמתלונן הגיש, לכאורה, אשר הפכוהו למתלונן רצידיביסט, כך לדברי הסגור.

אף אין עדות לחשד שהעלה הסגור נגד המתלונן, כי הוא עומד מאחורי הגניבה, נשוא התלונה שהוגשה למשטרה על ידי אניס אבו סביה – תלונה אשר הוגשה לאחר האירועים נשוא כתב האישום ואין בה, אף לא רמז, לכך שידו של המתלונן בגניבה הנטענת..

2. השחרת פניו של המתלונן והפיכתו ל"שקרן וגנב" – באמצעות המצאת תצהיר לכאורה, של מר קרסון – המעלה טענות שונות כלפי המתלונן, המלמדות על סכסוך עבודה שהתגלע בין השניים - אינה הדרך הניאותה להוכיח העדר קיומן של ראיות לכאורה.

3. המתלונן מסר עדות בהירה ומפורטת אודות האירועים נשוא כתב האישום. עדותו נתמכת בראיות חיזוניות, המבססות היטב את דבריו. כך, עדות השומר נגיב אסלם, תומכת בטענתו, כי הותקף על ידי שלושה, אשר בקשו להורגו. ראה דברי השומר:

"הגיע אלי בריצה מכוון החוף ואמר לי תתקשר למשטרה, הוא נכנס ... רוצה שמשוהו יגן עליו, כך רואים עליו, התחבא כאן... הגיעו אחריו שלושה אנשים, רצו אחריו נדחפו כולם לבודקה... הם סחבו אותו והוא אמר ' הם רוצים להרוג אותי... ואז לקחו אותו, שמו אותו בבגג' של הרכב ונסעו... הרביצו לו, דחפו אותו ולקחו אותו לרכב, שמו אותו בבגג'.."

הנה כי כן, השומר תמך בעדות המתלונן, הן בנוגע למספר תוקפיו, הן ביחס לאלומות הקשה שנהגו בו והן בנוגע לעובדה ששמו אותו בתא המטען של הרכב.

יתירה מזו, השומר ציין, כי אחד התוקפים אמר לו שהמתלונן אנס ילדה קטנה, כדי להניאו מלהזעיק את המשטרה. המתלונן חזר על דברים אלו במהלך גביית הודעותיו, ללמדך על זהות הגרסאות, זו של השומר וזו של המתלונן.

4. העובדות והנתונים שעדת הראייה העבירה באמצעות הטלפון לתחנת המשטרה, מתיישבים עם עדות המתלונן ואף עולים בקנה אחד עם האירועים כפי שהתרחשו בזירת העבירות. כך, ניידות המשטרה הגיעו לאותן נקודות עליהן דיווחה עדת הראייה וחלקן הבחינו ברכב המשיבים, אשר נעצר, בעקבות הדיווח ועל פי תיאור המשיבים, כפי שמסרה עדת הראייה.

5. בדו"ח ההובלה וההצבעה שנערך למתלונן על ידי רס"מ לירן, ביום האירוע, ציין השוטר, כי המתלונן הצביע בפניו על שברי בקבוק זכוכית של משקה פריגת, עובדה המחזקת את גרסתו, כי המשיב מס' 2 שבר בקבוק על ראשו.

6. התעודה הרפואית, בה פורטו החבלות שנגרמו למשיב, תומכות בתיאור המכות שספג מהמשיבים. בתעודה הרפואית צוינה חבלה במצחו – חבלה שעשויה להתיישב עם גרסתו בדבר שבירת בקבוק על ראשו.

7. אל מול הראיות המוצקות הללו, ניצבת שתיקתם ה"רועמת" של המשיבים, אשר בחרו בשתיקה לא רק בעת חקירתם, אלא אף במהלך העימותים שנערכו בינם לבין המתלונן, ללמדך על המגמה הברורה שבהתנהגותם שלא להסגיר דבר מאירועי אותו יום.

שתיקתם של המשיבים אינה מתיישבת עם טענת סגורו של המשיב מס' 1, לפיה, במהלך פגישה אקראית, בינו לבין המתלונן, התגלע ביניהם ויכוח, אשר במהלכו, הסכים המתלונן להיכנס למכוניתו של המשיב מס' 1. לא ברור מהיכן "צצה" גרסה זו, נוכח שתיקתו המכבידה של המשיב מס' 1 לאורך החקירה..

8. **זיהוי של המשיב מס' 2** – המשיב מס' 2 נלכד אגב מרדף, סמוך למקום מצוד הרכב, בו נחטף המתלונן. הוא זוהה על ידי רודפיו על פי תיאור שהתקבל מהמודיעה, לפיו נמלט מהרכב ללא חולצה. משנתפס המשיב מס' 2 בזירת העבירה – נשמט היסוד לטענת סנגורו בדבר העדרו של מסדר זיהוי. בנסיבות אלו, ניתן להסתפק בזיהוי המשיב מס' 2 על ידי המתלונן בעת עריכת העימות. דומה, כי לא בכדי נתפס המשיב מס' 2, בסמוך למקום הרכב הנמלט, אלא בשל היותו חברו הטוב של המשיב מס' 1 וקרוב משפחתו, המתגורר בסמוך לו. נסיבות לכידתו מעבירות אל המשיב מס' 2 את הנטל להסביר את פשר הימצאו במקום, ללא חולצה, בהתאם לתאור שניתן אודותיו על ידי עדת הראייה. המשיב מס' 2 בחר בשתיקה ובכך, חיזק את ראיות התביעה, הקושרות אותו לביצוע העבירות נשוא כתב האישום.

9. עילת מעצר

העבירות המיוחסות למשיבים חמורות מאין כמותן ועל פניהן, מקימות חזקת מסוכנות ועמה עילת מעצר. עם זאת, שומה על בית המשפט לנהוג כמצוות המחוקק, בסעיף 21(ב) (1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים) תשנ"ו – 1966 ולבחון – חרף חומרתן של העבירות – אם ניתן להמיר את המעצר בחלופה, אשר יהא בה כדי להשיג את התכלית העומדת ביסוד עילת המעצר.

בתסקירי המעצר שהוגשו בעניינם של המשיבים, המליץ שרות המבחן על שחרורם לחלופות מעצר, במושבים הסמוכים לירושלים, בפיקוחם של אנשים אשר נמצאו ראויים לשמש חלופת מעצר ולפקח על המשיבים. הגם שלמשיב מס' 2 הרשעות קודמות, וכנגד המשיב מס' 1 תלוי ועומד כתב אישום בגין אלימות שנהג, לכאורה, כלפי אשתו – אין מדובר באנשים בעלי דפוס התנהגות עברייני. באשר למשיב מס' 2 מצבור הרשעותיו, מלמד על כך שאלו נעברו על רקע התמכרות לסם, ממנו נגמל, כך לדבריו. החל משנת '99 – לא נרשמו לחובתו עבירות.

בהתחשב בתפקודם התקין של המשיבים, דרך כלל, כעולה מתסקירי שרות המבחן וכן ממכתבי המלצה שהומצאו על ידי עובדי ציבור ביחס למשיבים, מהם עולה הערכה לתפקודם ותרומתם לקהילה וכן בהתחשב בחג החירות העומד בפתח – ומבלי להקל ראש בחומרתן של העבירות – ניתן לשקול שחרורם של המשיבים לחלופות המעצר המוצעות ובלבד שאלו יובטחו בערובות מתאימות והולמות. לעניין זה, יש לזכור, כי העבירות החמורות המיוחסות למשיבים, נעברו לכאורה, על רקע סכסוך כספי ולפיכך, יש להקפיד על קיומן של ערבויות כספיות הולמות, אשר יהא בהן כדי להבטיח את קיומם של התנאים המגבילים.

10. אשר על כן, בכפוף לתנאים הבאים, המשיבים ישוחררו כדלקמן:

- המשיבים ישו בהמעצר בית מלא – המשיב מס' 1 – בבית אחיו, מר שמואל נהרי במושב עמינדב והמשיב מס' 2 – בבית אלחנן נהרי ותחת פיקוחו לסירוגין עם מר משה נהרי, במושב אורה.
- השחרור ייעשה כנגד הפקדת סך מזומן של 15,000 ₪ על ידי כל אחד מהמשיבים. כמו כן, כל אחד מהמשיבים וכן הערבים, ה"ה שמואל ומשה נהרי יחתמו על ערבות כספית בסך 50,000 ₪, להבטחת התנאים המגבילים ביחס למשיב מס' 1 וה"ה אלחנן ומשה נהרי יחתמו על ערבות כספית בסכום זהה, להבטחת קיומם של התנאים המגבילים ביחס למשיב מס' 2.

- חל איסור על המשיבים או מי מהם ו/או מטעמם ליצור קשר עם המתלונן, בין במישרין ובין בעקיפין.

- על הערבים להודיע לתחנת משטרת אילת וכן לתביעה על כל הפרה של תנאי מהתנאים המגבילים.

ניתנה היום י"ב בניסן, תשס"ה (21 באפריל 2005) במעמד הצדדים.

ו. מרוז - שופטת

עו"ד ברזילי:

בית המשפט קבע הפקדה כספית של 15,000 ₪ כל אחד מהמשיבים, אם אפשר בשל החג הקרב לחלק את ההפקדה במזומן. המשיבים שומרי מסורת, אם אפשר באותה חלופה יוכלו לצאת לבית הכנסת. אני מבקש שלא לתת עיכוב ביצוע בשל החג שהוא קרב..

עו"ד שיפר:

אבקש עיכוב ביצוע עד מחר בשעה 14:00 וכמובן שנודיע לפני כן, אם נחליט שלא להגיש ערר..

עו"ד וייסגרבר:

אנחנו נבקש בכל מקרה שחרורו לצורך החג ואם בהנחה ויוגש ערר ותינתן החלטה לעצור עד תום ההליכים, לא תיטען טענה לעניין שחרורו לצורך החג. אנחנו נקלעים לבעיה מאחר ואם בשעה 14:00 ייאלצו לנסוע לירושלים הם ייכנסו לתוך השבת..

החלטה

ניתן בזאת עיכוב ביצוע עד מחר, 22/04/05 בשעה 12:00..

לעניין בקשותיהם של הסנגורים – מובהר בזאת, כי ההחלטה בנוגע לשחרורם של המשיבים הייתה כרוכה בהתלבטות קשה וחלק ממרכיביה היה גובה הערבויות, אשר תבטחנה את קיום התנאים המגבילים.

בנסיבות אלו, איני רואה לנכון להפחית ו/או לחלק את סכום ההפקדה, המהווה תנאי בל יעבור לשחרורם. כך גם באשר לבקשת באת כוח המשיב 1, לשחררו ולו כדי לחוג את חג הפסח ביחד עם משפחתו. היה והמשיב מס' 1 יעמוד בתנאי השחרור ולא ייעצר על ידי ערכאת ערעור, כי אז ישוחרר על פי החלטה זו.

ניתנה היום י"ב בניסן, תשס"ה (21 באפריל 2005) במעמד הצדדים.

ו. מרוז - שופטת

עו"ד ברזילי:

אבקש שיתאפשר למר משה נהרי לחתום על הערבות הכספית במשטרת ירושלים..

החלטה

ניתן לשחרר את המשיב מס' 2 בהתקיים כל התנאים, למעט ערבותו של מר משה נהרי, אשר ניתן לחתום עליה עד מחר, 22/04/05 בשעה 12:00 במשטרת ירושלים. ברי, כי החלטה זו כפופה להחלטת עיכוב הביצוע.

ניתנה היום י"ב בניסן, תשס"ה (21 באפריל 2005) במעמד הצדדים.

ו. מרוז – שופטת

055 יהודית עזרא 020425/05

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

נבו הוצאה לאור